

Інна Рибальченко

(14 р., СШ I-III ст. №2, м. Зіньків, Полтавська обл.)

Болючі нитки часу

(Замість вступу)

Дерев'яні щити, що зупинили кулі спецпризначенців – це Україна.

Чорні покришки, які стали символом революції – це Україна.

Студенти, котрі кидали пари, комп'ютери, клуби і йшли на Майдан – це Україна.

Молитви священників різних конфесій між барикадами – це Україна.

Лікарі, які оперували поранених біля царських врат храму – це Україна.

Мусульмани, котрі приймали православних у своїх мечетях – це Україна.

Успішні бізнесмени, програмісти, економісти і юристи, що покинули налагоджений побут і пішли добровольцями на фронт – це Україна.

Дитячі малюнки із відбитками долонь у бліндажах – це Україна.

Бабусі з автоматами на вишколі в територіальній самообороні – це Україна.

Офісні менеджери плетуть маскувальні сітки і пакують продуктові набори – це Україна.

Діти віддають скарбнички для того, щоб купити бронезилет чи берці для воїна – це Україна.

Волонтери, котрі під обстрілами везуть харчі на передову – це Україна.

Кіборги з червоними від диму і безсоння очима і вкритими кіптявою обличчями – це Україна.

Ми полікультурні, багатомовні, великі оптимісти, хоча більшість народних пісень починаємо на «Ой». Ми вилізли з тієї хати, що «скраю», тому що в неї найчастіше поціляють «Гради». Як сказав невідомий мудрець із «всесвітньої павутини»: «Шукаючи Європу, ми знайшли Україну».

Страшну ціну ми платимо за свій вибір. Тремтливі вогники лампадок на площах, свічки в домівках злилися у пекуче море, яке, певно, видно навіть з космосу. А це означає, що ми боремося за щось справді вартісне, і Господь нас почує.

Україна має безліч місць, де знаходить зрине втілення теоретичний постулат про надзвичайну складність національної історії. Одне з них – неймовірної краси Петропавлівська катедра у Кам'янці-Подільському – храм, де з вершини мусульманського мінарета Мадонна благословляє місто. У сквері поруч – велика брила граніту, на якій вирізьблені слова Григорія Сковороди: «Усе проминає, але наприкінці всього залишається любов. Усе проминає, за винятком Бога і любові». Будьмо сильні, бо нам ще жити і любити!

Нитки часу

Нізвідки в нікуди –
Нитки часу...
Срібна павутина
Між голими гілками і небом –
Не дістати.
Заіржавілий трос,
Що обдирає шкіру з долонь –
Не втримати.
Струни небесної арфи
І тонкі пальці вітру –
Не досягнути.
Та інколи в одному місці
Занадто болю, сліз,
Жалю і горя –
Нитки напинаються.
Не експериментуймо
З запасом міцності.
Візьмемося за руки,
Підставимо плечі,
Зціпимо зуби для того,
Щоб вберегти
Нитки часу.
Щоб знову цвіла
Туга площина веселки
І снувалися нитки часу.
Нехай вони невагомо
З'являються з ефіру
Самі по собі – нізвідки –
І пливають в нікуди.

